

Τζάκλιν Ουίλσον

γεννημένες σταρ

ΔΥΟ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ,
ΜΙΑ ΞΕΧΩΡΙΣΤΗ
ΦΙΛΙΑ!

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: LITTLE DARLINGS
Από τις Εκδόσεις Doubleday, Λονδίνο 2010

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Γεννημένες σταρ**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Jacqueline Wilson

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Nick Sharratt

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μαίρη Γραμμένου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευδοξία Μπιντοπούλου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Jacqueline Wilson, 2010

© Εικονογράφησης: Nick Sharratt, 2010

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2014, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-572-4

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, ανεμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfoffi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Τζάκλιν Ουίλσον

ΓΕΝΝΗΜΕΝΕΣ
ΣΤΑΡ

ΔΥΟ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ,
ΜΙΑ ΞΕΧΩΡΙΣΤΗ
ΦΙΛΙΑ!

Μετάφραση:
Μαίρη Γραμμένου

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΤΖΑΚΛΙΝ ΟΥΙΛΣΟΝ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

- Κακά κορίτσια*, 2001, μτφρ. Βερίνα Χωρεάνθη
Εικονογραφημένη μαμά, 2001, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Τσάρλι και Λότι, 2001, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Εγώ είμαι εσύ, 2001, μτφρ. Βερίνα Χωρεάνθη
Το μωρό της Πρωταπριλιάς, 2003, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Ούτε γάτα ούτε ζημιά, 2003, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Η Τερατοπαραμυθού, 2003, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Μια βάλιτσα ψάχνει σπίτι, 2003, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Τα κορίτσια ξευχτάνε, 2005, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Ερωτευμένα κορίτσια, 2005, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Τα μυστικά των κοριτσιών, 2006, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
www.thelonaxero.com, 2006, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Ορειβάτης για κλάματα, 2006, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Πιτζάμα πάρτι, 2006, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Καρφάκιας και Σουβλομούρης, 2006, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Τα κορίτσια κλαίνε... και το λένε, 2007,
μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Νταντά για μαμάδες, 2007, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Κορίτσια στην πρίζα, 2008, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Κολλητές για πάντα, 2009, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Μια ευχή τα μεσάνυχτα, 2010, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Ιδιαίτερα μαθήματα αγάπης, 2010, μτφρ. Ρένια Μπουμπουρή
Πεντάμορφη, 2011, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Το φιλί, 2011, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Πώς να επιβιώσεις στην κατασκήνωση, 2012,
μτφρ. Μαίρη Γραμμένου
Μια αδελφή σκέτος μπελάς, 2013,
μτφρ. Ρένια Μπουμπουρή

Για τη Λίζα και τη Μίλι

1

ΝΤΕΣΤΙΝΙ

«Να ζήσεις, Ντέστινι, και χρόνια πολλά, μεγάλη να γίνεις με άσπρα μαλλιά...» Στριφογυρνάω κάτω από το παλιό πάπλωμά μου με τα αρκουδάκια και στηρίζομαι στους αγκώνες.

«...παντού να σκορπίζεις της γνώσης το φως και όλοι να λένε “να μία σοφός”!»

Η μαμά πιάνει το πάπλωμα, προσπαθώντας να ανοιγοκλείνει τα στόματα των δυο μεγάλων αρκούδων σαν μαριονέτες, και μου τραγουδάει αρκουδίσια τα «χρόνια πολλά». Έπαιζε αυτό το παιχνίδι μαζί μου απ’ όσο θυμάμαι τον εαυτό μου. Φαντάζομαι ότι μεγάλωσα πια γι’ αυτό τώρα που είμαι έντεκα, αλλά δεν πειράζει, είμαστε μονάχα η μαμά κι εγώ.

«Σ' ευχαριστώ, Ροζούλη, σ' ευχαριστώ, Μπλεδούλη», λέω, δίνοντας σε κάθε αρκουδάκι από ένα φιλί. Ξέρω ότι δεν είναι συγκλονιστικά ονόματα, αλλά τα βάφτισα όταν ήμουν μόλις δύο ή τριών ετών. «Κι ευχαριστώ κι εσένα, μαμά».

Περνάω τα χέρια μου γύρω της και την αγκαλιάζω σφιχτά. Είναι τόσο κοκαλιάρικη, ώστε φοβάμαι μην τη σπάσω στα δύο. Δεν κάνει δίαιτα, απλώς δε βρίσκει χρόνο να φάει αρκετά. Τώρα που μετακομίσαμε στο Μπάιλφιλντ κάνει τρεις δουλειές: καθαρίστρια στο πανεπιστήμιο νωρίς το πρωί, ύστερα οικιακή βοηθός όλη τη μέρα, και κάθε Παρασκευή, Σάββατο και Κυριακή βράδυ εδώ και λίγο καιρό έχει αναλάβει τη βραδινή βάρδια στην παμπ *Ντογκ εντ Φοξ*, μόνο που αυτό είναι το μυστικό μας, γιατί η μαμά αναγκάζεται να με αφήνει μόνη μου όταν πηγαίνει στην παμπ.

Δε με πειράζει ούτε τοσοδά. Η μαμά μού αφήνει πίτσες και πατατάκια φούρνου, που μπορεί να τα ζεστάνει ακόμα κι ένας χαζός, έχω το ελεύθερο να παρακολουθώ όποιο πρόγραμμα θέλω στην τηλεόραση ή να παίζω όλα τα μυστικά μου παιχνίδια, και όταν πέφτω για ύπνο, εκείνη πάντοτε μου έχει αφήσει ένα προχειρογραμμένο σημειωματάκι. Άλλοτε είναι ένα κουίζ που έχει να κάνει με τον Ντάνι Κίλμαν – να συμπληρώσω την τελευταία αράδα του ρεφρέν, τέτοιες χαζομαρούλες· κάπου κάπου, πάλι, είναι ένα

μήνυμα: *Καληνύχτα, κοριτσάκι μου. Όνειρα γλυκά και... ζουζουνένια.*

Κάποτε είχα στο κρεβάτι μου κάτι χειρότερο από ζουζούνια... κοριούς. Αυτό συνέβη όταν μέναμε στο συγκρότημα Λάτσφορντ. Η μαμά άφησε μια φίλη της από τον επάνω όροφο να έρθει με τα δυο παιδιά της να μείνουν στο διαμέρισμά μας για κάνα δυο εβδομάδες αφότου η φίλη άφησε τον άντρα της, και πιθανότατα αυτοί μας έφεραν τους κοριούς. Εκείνοι έφυγαν, όμως μας έμειναν αμανάτι οι κοριοί τους, κάτι απαίσια μαύρα στριφογουριστά πραγματάκια. Η μαμά συνήθιζε να τα πιάνει με μια πλάκα σαπούνι με καρβολικό οξύ κι ύστερα έτριβε με μανία το στρώμα, αλλά αυτά συνέχιζαν να στριφογουρίζουν. Όσπου στο τέλος ξεφορτωθήκαμε το στρώμα. Αφού το στριμώξαμε μέσα και έξω από το ασανσέρ, το παρατήσαμε στον ακάλυπτο πίσω από τους κάδους απορριμμάτων, όπου ο κόσμος πετάει τα σκουπίδια του.

Η μαμά πήγε στην Πρόνοια και παρακάλεσε για ένα καινούριο στρώμα. Ο τρόπος που της συμπεριφέρθηκαν ήταν πάνω κάτω ο εξής: Ε, τι να κάνουμε, αφού ζείτε στο συγκρότημα Λάτσφορντ, εκεί είναι χάλια. Τι φταίμε εμείς αν είστε μες στη βρομιά; Δεν μπορούμε να σας παρέχουμε καινούριο στρώμα κάθε τρεις και λίγο. Έτσι, η μαμά τους έστειλε στον αγύριστο και τα φέραμε βόλτα χωρίς στρώμα για μήνες, οι δυο μας κουλουριασμένες πάνω στα μαξιλάρια του

καναπέ, με το πάπλωμα της μαμάς από κάτω μας και το δικό μου πάπλωμα με τους αρκούδους από πάνω. Εμένα μου άρεσε πολύ έτσι που ήμασταν αγκαλιασμένες, όμως πονούσε η πλάτη της μαμάς.

Νομίζω ότι αυτός ήταν ο κύριος λόγος που τα έφτιαξε με τον Στιβ. Πήγαμε να ζήσουμε στο χλιδάτο σπίτι του και αυτός μας αγόρασε του κόσμου τα πράγματα. Δεν αγόρασε μόνο στρώμα στις δυο μας, μας αγόρασε ολοκαίνουρια κρεβάτια. Το κρεβάτι τους ήταν ένα φανταστικό κρεβάτι με ουρανό, όπως στα παραμύθια. Το δικό μου ήταν απλό. Η μαμά ήθελε να μου πάρει ένα ωραίο σετ μαξιλαροθήκη και πάπλωμα. Μάλιστα είχε διαλέξει ένα με λευκή δαντέλα και κεντημένα ροζ μπουμπούκια τριαντάφυλλου. Θα μου άρεσε τρελά, όμως δεν είχα όρεξη να κάνω χαρούλες στον Στιβ, έτσι είπα ότι προτιμούσα το παλιό μου πάπλωμα με τα αρκουδάκια. Και καλύτερα που ήρθαν έτσι τα πράγματα. Όταν η μαμά και ο Στιβ βρίσκονταν στο φαντεζί κρεβάτι τους, εγώ κουλουριαζόμουν στο δικό μου με τον Ροζούλη στη μια μεριά και τον Μπλεδούλη στην άλλη, και πηγαίναμε στο δάσος και κάναμε πικ νικ, όπως στα παραμύθια.

Συχνά δεν κοιμάμαι πολύ καλά, και όσο διάστημα υπήρχε ο Στιβ δεν μπορούσα να τρυπώσω στο κρεβάτι της μαμάς, έτσι έκανα πολλά πικ νικ με τον Ροζούλη και τον Μπλεδούλη. Μερικές φορές, στις πολύ δύσκολες νύχτες, φεύγαμε διακοπές μαζί, πετού-

σαμε σε διαφορετικές ξένες πολιτείες, βλέπαμε αξιοθέατα, κολυμπούσαμε και κάναμε ηλιοθεραπεία. Δεν παίζω τέτοια παιχνίδια για μικρά παιδιά τώρα πια, εννοείται. Ή, τέλος πάντων, όχι συχνά. Και ο Στιβ είναι παρελθόν πια, και το χλιδάτο σπίτι του και το κρεβάτι του με ουρανό.

Άρχισε να χτυπάει τη μαμά και εκείνη το ανέχτηκε για λίγο, αλλά μετά αυτός άρχισε να χτυπάει κι εμένα, και η μαμά δεν το ανέχτηκε καθόλου. Το βάλουμε λοιπόν στα πόδια, η μαμά και εγώ, με δυο βαλίτσες παραγεμισμένες με τα ρούχα μας και το πάπλωμά μου και τα καλλυντικά της μαμάς και το μικρό μας CD Player και τη συλλογή της μαμάς με όλα τα μουσικά άλμπουμ του Ντάνι Κίλμαν και το μεγάλο λεύκωμα του Ντάνι. Δεν το βάλουμε κυριολεκτικά στα πόδια με όλα τούτα τα συμπράγκαλα... για την ακρίβεια, τα σέρναμε μαζί μας με δυσκολία.

Καταλήξαμε σε έναν ξενώνα, όπου όλα τα μικρά παιδάκια έκλαιγαν συνέχεια και τα μεγάλα παιδιά καβγάδιζαν, και μια γυναίκα επιχείρησε να σουφρώσει όλα μας τα πράγματα του Ντάνι Κίλμαν. Η μαμά την καταχέρισε όταν την τσάκωσε –η λεπτοκαμωμένη μαμά μου απέναντι σε μια γυναίκα σαν ιπποπόταμο, τόφαλος όνομα και πράγμα– όμως κανείς μα κανείς δε βάζει χέρι στη συλλογή του Ντάνι Κίλμαν. Έπειτα μεταστεγαστήκαμε σε ένα άλλο πανάθλιο συγκρότημα, όχι πολύ καλύτερο από το Λάτσφορντ,

αλλά η μαμά δήλωσε ότι είχε πάρει το μάθημά της, δε θα έμπλεκε με κανέναν τύπο στο εξής, ακόμα και αν ζούσε στο παλάτι του Μπάκιγχαμ.

Προσπάθησε να μετατρέψει το νέο μας διαμέρισμα σε κανονικό σπίτι βάζοντας όλους τους τοίχους με διαφορετικά ζωηρά χρώματα και ράβοντας κανονικές κουρτίνες με λουλουδάκια για τα δωμάτιά μας, μολονότι είχε τόσο πολλή υγρασία, ώστε το ταβάνι μαύριζε από τη μούχλα όσες φορές κι αν το έβαφε η μαμά και οι κουρτίνες ήταν μούσκεμα κάθε πρωί.

Όσπου επιτέλους πιάσαμε την καλή! Ένας από τους αγαπημένους και τακτικούς πελάτες της μαμάς, ο Χάρι Μπένσον, ένας συμπαθέστατος ηλικιωμένος, του οποίου το σπίτι καθάριζε κάθε Πέμπτη πρωί, έπαθε πνευμονία και μπήκε στο νοσοκομείο και πέθανε. Η μαμά λυπήθηκε γιατί αγαπούσε τον γερο-Χάρι. Αρκετές φορές την εβδομάδα πεταγόταν στα μαγαζιά γι' αυτόν, για να του αγοράσει την εφημερίδα του, τα τσιγάρα του, ένα μπουκάλι γάλα και τα αγαπημένα του μπισκότα, και κάπου κάπου έπαιζε στοίχημα για εκείνον στις ιπποδρομίες. Ο γερο-Χάρι πρέπει να της ήταν ευγνώμων, γιατί στη διαθήκη του της άφησε όλες τις οικονομίες του.

Συχνά έλεγε στη μαμά ότι αυτό σκόπευε να κάνει, μια και ο ίδιος δεν είχε οικογένεια. Η μαμά συγκινήθηκε πολύ, όμως δεν είχε υψηλές προσδοκίες, γιατί ο Χάρι ζούσε σε διαμέρισμα παραχωρούμενο από

τον δήμο όπως κι εμείς και η διακόσμηση του σπιτιού του παρέπεμπε σε αντικείμενα που περίσσειαν από φιλανθρωπικό παζάρι – ένα γερμανικό λυκόσκυλο με σπασμένα αυτιά, μικρές κανάτες με ραγισματιές που έγγραφαν πάνω *Δώρο από το Μαργκίτ*, μια ξεθωριασμένη φωτογραφία μιας γυναίκας με πράσινο πρόσωπο, τέτοια πράγματα. Έλα όμως που αποδείχτηκε ότι είχε σχεδόν είκοσι πέντε χιλιάδες λίρες καταχωνιασμένες στο ταχυδρομείο!

Ίσως κάποια από τα στοιχήματά του απέδωσαν για τα καλά, ίσως έκανε αιματηρές οικονομίες όλη του τη ζωή, δεν ξέρω. Η μαμά έκλαιγε για ώρα όταν το ανακάλυψε. Με πήρε στο κρεματόριο μαζί της. Ήξερε ότι είχαν σκορπίσει τις στάχτες του στον ροδόκηπο, κι έτσι πήγε και γονάτισε εκεί, ψιθυρίζοντας στον Χάρι ότι του χρωστούσε πολύ μεγάλη ευγνωμοσύνη, και με έβαλε να το πω κι εγώ, αν και μου φαινόταν κομματάκι περίεργο να μιλάω φωναχτά σε ένα πλήθος κόκκινα και κίτρινα τριαντάφυλλα. Ατένιζα συνεχώς τα πέταλα με ανησυχία σε περίπτωση που είχαν μικρές μικρές νιφάδες από νεκρούς ανθρώπους επάνω τους.

Ήλπιζα να πάμε με τη μαμά διακοπές και να περάσουμε καταπληκτικά, μια αληθινή εκδοχή των νυχτερινών φαντασιώσεών μου, αλλά εκείνη αρκέστηκε σε μια ολόημερη εκδρομή στο Μπλάκπουλ. (Κατάφερα να τσαλαβουτήσω στη θάλασσα, αν και ήταν

υπερβολικά παγωμένα και τα δάχτυλα των ποδιών μου μελάνιασαν, και έφαγα ψάρι με τηγανητές πατάτες και δυο παγωτά, και κέρδισα έναν λούτρινο γορίλλα στην προκουμαία, έτσι πέρασα μια φανταστική μέρα.) Η μαμά έδωσε όλο το χρηματικό ποσό ως προκαταβολή για να αποκτήσουμε το δικό μας, καταδικό μας σπίτι.

Είναι ένα πολύ μικρό σπιτάκι στην περιοχή Μπάιλφιλντ, μια μεζονέτα στο συγκρότημα κατοικιών, την οποία παλαιότερα παραχωρούσε ο δήμος με πολύ χαμηλό ενοίκιο. Θεωρείται η καλύτερη από όλες τις περιοχές με δημοτικές κατοικίες – καθόλου πρεζόνια, αρκετά από τα διαμερίσματα είναι ιδιόκτητα, ενώ το δημοτικό σχολείο του Μπάιλφιλντ έχει καλό όνομα. Η μαμά ενδιαφέρεται πολύ για τη μόρφωσή μου. Έτσι λοιπόν κάναμε ένα καινούριο ξεκίνημα – αν και κατά την ταπεινή μου άποψη όλο αυτό είναι λίγο μούφα. Μισώ το σχολείο, γιατί είμαι στην έκτη τάξη και όλοι πια έχουν τις δικές τους παρέες και εγώ είμαι η ουρανοκατέβατη που δεν έχει κανέναν. Όχι πως θέλω να πιάσω φίλεις με κάποιον από αυτούς.

Η μαμά λέει πως είμαστε σε πολύ καλύτερη μοίρα πλέον, αλλά αποκλείεται να εννοεί από οικονομικής άποψης, επειδή η υποθήκη τραβάει όλο τον μισθό της. Δεν περισσεύει δεκάρα τσακιστή. Δεν μπορώ να έχω καινούρια ρούχα ούτε υπολογιστή ή iPod, ούτε καν δικό μου κινητό, όπως έχουν σχεδόν όλα τα άλ-

λα παιδιά στην τάξη μου. Η μαμά λέει ότι αξίζει τον κόπο για να έχουμε το δικό μας σπίτι. Για να είμαι ειλικρινής, δεν είμαι τόσο σίγουρη. Προπαντός το αναλογίζομαι αυτό κάτι μέρες όπως τα Χριστούγεννα και τα γενέθλια. Όπως σήμερα.

«Τώρα κάθισε όμορφα στο κρεβάτι σου, μικρή εορτάζουσα, και θα σου φέρω το ξεχωριστό πρωινό σου», αναγγέλλει η μαμά, με μάτια που λάμπουν.

Φοράει ακόμη τη φθαρμένη ροζ μεταξωτή ρόμπα της. Το βλέμμα μου προσγειώνεται στο ξυπνητήρι μου.

«Μαμά, είναι εφτάμισι! Θα αργήσεις στη δουλειά!»

Η μαμά χαμογελάει και με χτυπάει μαλακά στη μύτη. «Όχι, δε θα αργήσω. Είπα στη Μισέλ και τη Λάνα να με καλύψουν στο πανεπιστήμιο, και η Λουέλα θα πάει να καθαρίσει το σπίτι της πρώτης ηλικιωμένης. Σήμερα είναι ξεχωριστή μέρα... τα γενέθλια του αγαπημένου μου κοριτσιού! Ετοιμάσου για εκπλήξεις!»

Η μαμά τρέχει μέχρι την πόρτα και σκύβει πάνω από έναν δίσκο στο πάτωμα. Ακούω ένα σπύρτο να ανάβει. Έπειτα εκείνη σηκώνει τον δίσκο πνίγοντας ένα γελάκι και τον μεταφέρει με προσοχή ως το κρεβάτι μου.

«Ω μαμά!»

Έχει αλείψει μια φέτα ψωμί με βούτυρο και μελάσα, μια από τις αγαπημένες μου λιχουδιές, κι έχει στερεώσει έντεκα ροζ κεράκια πάνω της.

«Έλα, Ντέστινι, σβήσ' τα, γρήγορα! Σβήσ' τα με τη μία και θα πραγματοποιηθεί η ευχή σου!»

Φυσάω με δύναμη και επιδέξια, και καταφέρνω όλα τα κεράκια. Έπειτα κλείνω τα μάτια μου και αναρωτιέμαι τι να ευχηθώ. *Εύχομαι να είχα μια κολλητή; Εύχομαι η μαμά να μην αναγκαζόταν να δουλεύει τόσο σκληρά; Εύχομαι να είχα έναν κανονικό μπαμπά;*

Ύστερα παίρνω ένα ένα τα κεράκια μου, γλείφοντας το σιρόπι από τις βάσεις τους, και τρώω το ψωμί των γενεθλίων μου. Η μαμά πηγαίνει να φτιάξει καφέ κι όταν επιστρέφει φέρνει μαζί με τον καφέ κι ένα σωρό πακέτα: ένα μεσαίου μεγέθους, ένα λίγο μικρότερο κι ένα πολύ μικρό, κι επιπλέον δυο φακέλους – έναν μεγάλο κι έναν μικρό, με το όνομά μου στην μπροστινή μεριά, γραμμένο με τα στριφογυριστά, καλλιγραφικά γράμματα της μαμάς: *Ντέστινι*.

«Δύο κάρτες γενεθλίων, μαμά;» τη ρωτάω.

«Κράτα τη μικρότερη για το τέλος», με συμβουλεύει η μαμά.

Έτσι, ανοίγω τη μεγαλύτερη κάρτα και είναι μία που η μαμά έφτιαξε μόνη της. Έκοψε κάθε λογής εικόνες από περιοδικά –σκύλους και γάτες και κουνέλια και πόνι και αμμουδερές ακρογιαλιές και λουλούδια και αστραφτερά αυτοκίνητα και υπέροχα μεγάλα κουτιά με σοκολατάκια και πελώρια παγωτά– και τα κόλλησε σε ένα χαρτί συνθέτοντας μια θεότρελη εικόνα.

«Είναι όλα τα αγαπημένα σου πράγματα», εξηγεί η μαμά.

Γυρίζω την εικόνα. Η μαμά έχει γράψει μια αφιέρωση με φανταχτερά γράμματα, ροζ και μοβ: *Στη λατρεφτή, πολιαγαπημένη μου κόρη Ντέστινι για τα εννδέκατα γενέθλια της. Με πολλή, πολλή αγάπη από τη μαμά.*

Είμαι άσος στην ορθογραφία, αλλά η μαμά δεν είναι. Ο κόσμος να χαλάσει όμως, δε θα της επισημάνω ποτέ τα λάθη της. Τη σφίγγω πολύ δυνατά στην αγκαλιά μου. «Σε αγαπάω, μαμά», της λέω.

«Δε σε πειράζει που δεν είναι κανονική κάρτα;»

«Μου αρέσουν οι δικές σου οι κάρτες πολύ περισσότερο», σπεύδω να τη διαβεβαιώσω.

Ούτε περιμένω κανονικά δώρα άλλωστε. Συχνά η μαμά είτε προσπαθεί να μου φτιάχνει η ίδια πράγματα είτε παίρνει πράγματα από ιδιώτες που πωλούν μεταχειρισμένα αγαθά σε υπαίθριες αγορές και στη συνέχεια τα καθαρίζει, όμως τώρα παθαίνω την πλάκα μου. Το μεγαλύτερο πακέτο είναι ένα μαύρο τζιν, ολοκαίνουριο, από τα *Primark*, με το καρτελάκι πάνω του, ενώ στο δεύτερο πακέτο βρίσκω μια καινούρια μαύρη μπλούζα, σε βαθύ μαύρο χρώμα και άθικτη κάτω από τις μασχάλες και τα μπράτσα, οπότε είναι ολοφάνερο ότι ποτέ δεν έχει φορευθεί ή πλυθεί. Το μοναδικό κάπως παράξενο δώρο είναι το τελευταίο: ένα ζευγάρι μαύρα διχτυωτά γαντάκια.

«Σου αρέσουν; Τα βρήκα στην αγορά. Πήρα και για μένα ένα ζευγάρι. Μοιάζουν λίγο με αυτά που φοράει ο Ντάνι στις πρώτες φωτογραφίες του».

«Αμέ! Είναι πολύ προχώ, μαμά! Μου αρέσουν πολύ», λέω και τα φοράω, μεταμορφώνοντας τα χέρια μου σε μικρές αράχνες που σεργιανούν στο κρεβάτι.

«Οπότε πρέπει να βρούμε κάπου να πας όταν θα φοράς το τζινάκι σου και την μπλούζα και τα προχώ γάντια σου», λέει αινιγματικά η μαμά. Παίζει τα δάχτυλά της σαν να θέλει να χοροπηδήσει πάνω κάτω σαν παιδάκι. «Άνοιξε τον άλλο φάκελο, Ντέστινι, έλα!»

Τον ανοίγω και βρίσκω δυο εισιτήρια τρένου... για το Λονδίνο.

«Ουάου!» αναφωνώ.

Στο Λονδίνο έχω πάει μονάχα μια φορά. Ήταν ένα Σαββατοκύριακο μαζί με τον Στιβ. Στην αρχή ήταν πολύ ευδιάθετος και μας έδειξε το παλάτι του Μπάκιγχαμ, όπου ζει η βασίλισσα, και την πλατεία Τραφάλγκαρ με τα σπουδαία μεγάλα λιοντάρια, και ύστερα πήγαμε σε εκείνο το απέραντο, πολυτελέστατο κατάστημα που το έλεγαν *Harrods* και αυτός αγόρασε στη μαμά ένα φόρεμα, και ο Στιβ και η μαμά βγήκαν για κλάμπινγκ το ίδιο βράδυ – αλλά το επόμενο πρωί ο Στιβ ήταν εξαιρετικά κακόκεφος και δεν είχε διάθεση να κάνει τίποτα.

«Πού θα πάμε, μαμά;» τη ρωτάω. «Στο παλάτι του Μπάκιγχαμ και στην πλατεία Τραφάλγκαρ;»

«Αυτά τα έχουμε δει», αποκρίνεται η μαμά.

«Ωραία, τότε θα πάμε σε εκείνο το κατάστημα, τα Harrods; Όχι για να αγοράσουμε πράγματα, έτσι, να ρίξουμε μια ματιά. Μπορούμε να παίξουμε τις μεγαλοκυρίες που τις έχει πιάσει καταναλωτική μανία».

«Εντάξει, να το κάνουμε αυτό όταν φτάσουμε εκεί το απογευματάκι, αλλά έχουμε να πάμε κάπου αλλού το βράδυ. Θα πάμε σε *πρεμιέρα κινηματογραφικής ταινίας*», ανακοινώνει η μαμά.

Την ατενίζω αποσβολωμένη. Μερικές φορές φαντάζεται διάφορα πράγματα, σαν εμένα. «Σιγά μην πάμε», ανταπαντώ.

«Και όμως θα πάμε! Εντάξει, δε θα παρακολουθήσουμε την ταινία –αυτή είναι για τους σταρ, φυσικά– αλλά θα βρισκόμαστε εκεί κοιτάζοντας όλους όσοι καταφθάνουν και στέκονται στο κόκκινο χαλί. Τα έχω δει αυτά στην τηλεόραση. Βρίσκεσαι πάρα πολύ κοντά στους σταρ, μπορείς ακόμα και να τους μιλήσεις, και, Ντέστινι, μάντεψε ποιος θα βρίσκεται εκεί, για μάντεψε!»

Κοιτάζω τη μαμά, κουνώντας το κεφάλι μου. «Δεν ξέρω», λέω και ειλικρινά δεν έχω ιδέα.

Δε γνωρίζω και πολλά για τους σταρ του κινηματογράφου. Η μαμά είναι αυτή που κάθετα με τις ώρες στα περίπτερα ξεφυλλίζοντας όλα τα περιοδικά για τους επώνυμους, όχι εγώ. Δεν καταλαβαίνω γιατί τώρα φαίνεται τόσο ενθουσιασμένη – δα-

γκώνει τα χείλια της κι έχει σφιγμένες τις γροθιές της.

«Ο Ντάνι θα είναι εκεί!» αναγγέλλει.

«Ο δικός μας Ντάνι;»

«Ναι, ναι!»

«Μα δεν είναι σταρ του κινηματογράφου».

«Το διάβασα στο περιοδικό του φαν κλαμπ. Είναι μια ταινία για ένα καινούριο συγκρότημα, ονομάζεται Μίλκι Σταρ...»

«Ο Ντάνι απέκτησε νέο συγκρότημα;» ρωτάω.

«Όχι, όχι... αχ, μακάρι! Τι τέλειο που θα ήταν να τον ξαναέβλεπα στη σκηνή! Όχι, σύμφωνα με το άρθρο που διάβασα, ο Ντάνι υποδύεται έναν φημισμένο ροκ σταρ, παρόμοιο με τον ίδιο δηλαδή – αλλά τέλος πάντων η ταινία κάνει πρεμιέρα το Σάββατο και ο Ντάνι θα είναι εκεί, έτσι έγραφε. Και μάζευα λεφτά για κάτι ιδιαίτερο για τα γενέθλιά σου εδώ και πάρα πολύ καιρό, έτσι σκέφτηκα να μας αγοράσω εισιτήρια και να σου πάρω καινούρια ρούχα, γιατί έχει έρθει η ώρα να τον γνωρίσεις, Ντέστινι. Έρθε η ώρα να γνωρίσεις τον... πατέρα σου».

Ψιθυρίζει τις τελευταίες δυο λέξεις ευλαβικά. Είναι τόσο μεγάλο μυστικό, ώστε σπανίως μιλάμε γι' αυτό. Η μαμά δεν το έχει πει σε κανέναν άλλον πέρα από μένα, και εγώ δε θα το μαρτυρούσα ποτέ σε κανέναν, ακόμα κι αν είχα μια κολλητή φίλη σε ολόκληρο τον κόσμο, γιατί αυτό είναι πολύ ιερό μυστικό.

Ο μπαμπάς μου είναι ο Ντάνι Κίλμαν. Φαντάζο-

μαι πως δε θα είχε νόημα να το πω στον κόσμο ακόμα κι αν δεν ήταν μυστικό, γιατί ποιος θα με πίστευε; Η μαμά γνώρισε τον Ντάνι όταν ήταν δεκαοχτώ. Τον αγαπούσε από τότε που ήταν στην ηλικία μου. Αγόραζε όλους τους δίσκους του και είχε γεμίσει απ' άκρη σ' άκρη τους τοίχους του δωματίου της με δικά του πόστερ. Είχε κάποια αγόρια, αλλά ο Ντάνι ήταν ο μοναδικός άντρας που αγάπησε ποτέ. Ενθουσιάστηκε όταν ο Ντάνι και η μπάντα του θα έπαιζαν στο *Apollo* και κατάφερε να βρει εισιτήριο. Πήγε μαζί με τη φίλη της την Τζούλι και οι δυο τους ξελαρυγγιάστηκαν στη συναυλία, και ύστερα πήγαν στο ξενοδοχείο *Μίντλαντ* και περίμεναν απ' έξω με την ελπίδα να δουν το συγκρότημα εκεί, και τις κάλεσαν μέσα για ποτά.

Η μαμά είπε ότι ήταν η ωραιότερη νύχτα της ζωής της... Απλώς δεν τολμούσε να το πιστέψει. Μιλούσε στον Ντάνι Κίλμαν! Καθόταν στην αγκαλιά του! Τον φιλούσε!

Είπε ότι δεν ήταν καθόλου όπως τον είχε φανταστεί. Ήταν πράος, ακόμα και λιγάκι ντροπαλός, και πολύ κύριος, πολύ περιποιητικός μαζί της.

Η μαμά λέει ότι είχαν μια σύντομη, αλλά πολύ παθιασμένη ερωτική σχέση... η μικροκαμωμένη μαμά μου και ο θρύλος της ροκ, ο Ντάνι.

«Έπρεπε να είχα φύγει από το σπίτι και να είχα παρατήσει τη δουλειά μου και να τον είχα ακολουθήσει στο Λονδίνο την ίδια κιόλας στιγμή», έλεγε συ-

χνά η μαμά μου με θλίψη. «Έπρεπε να είχα συνειδητοποιήσει ότι δεν μπορείς να έχεις σχέση εξ αποστάσεως, όχι με κάποιον σαν τον Ντάι. Δεν τον κακίζω που ξεκίνησε να βγαίνει με τη Σούζι. Χωρίς να θέλω να γίνομαι κακεντρεχής, η γυναίκα ρίχτηκε κυριολεκτικά στα πόδια του, όλοι το ξέρουν αυτό, το έγγραφαν όλα τα κουτσομπολίστικα περιοδικά. Αποφάσισα ότι δε με πείραζε να έχει ο Ντάι μια σύντομη περιπετειούλα μαζί της. Θέλω να πω, ο πρώτος γάμος του είχε λήξει, οπότε ήταν ελεύθερος να κάνει ό,τι ήθελε, και η Σούζι ήταν διάσημο μοντέλο κιόλας και πολύ όμορφη – αν και πάντα πίστευα ότι έχει τραχιά χαρακτηριστικά. Αλλά τότε, τον καιρό που έμαθα ότι θα αποκτούσα μωρό, το μωρό του Ντάι μου, αντίκρισα τον ολέθριο τίτλο –ΓΑΜΟΣ-ΑΣΤΡΑΠΗ ΤΟΥ ΝΤΑΝΙ ΚΙΛΜΑΝ ΜΕ ΤΗ ΣΟΥΖΙ ΣΟΥΙΝΓΚΕΡ ΣΤΟ ΛΑΣ ΒΕΓΚΑΣ– και συνειδητοποίησα ότι ήταν πολύ αργά πια. Τι να έκανα; Δεν μπορούσα να του το πω, διακινδυνεύοντας να διαλύσω τον πρόσφατο γάμο του. Θα ήταν πολύ άδικο».

Υποθέτω ότι η μαμά λογάριασε να περιμένει την ευκαιρία και να κάνει υπομονή. Δεν της πέρασε στιγμή από το μυαλό ότι ο γάμος θα κρατούσε. Όμως, ήταν λίγους μήνες μόνο παντρεμένοι, όταν η Σούζι αποτραβήχτηκε από τα ολονύχτια πάρτι κι άρχισε να φοράει άνετες μπλούζες και έγινε φανερό ότι εγκυμονούσε. Το μωρό του Ντάι.

«Η ετεροθαλής αδελφή σου, Ντέστινι», είπε η μαμά.

Έχει κρατήσει ξεχωριστό λεύκωμα για το μωρό από τις πολύ πρώτες φωτογραφίες, τρεις μέρες αφότου γεννήθηκε. «Επειδή είναι οικογένεια».

Μεγάλωσα μαθαίνοντας τα πάντα γι' αυτή την αδελφή που δεν είχα γνωρίσει ποτέ: τη Σάνσεντ.

«Στοιχηματίζω ότι η Σούζι διάλεξε το όνομα», σχολίασε η μαμά, ρουφώντας τη μύτη της.

Έχουμε πολύ περισσότερες φωτογραφίες της Σάνσεντ απ' ό,τι δικές μου. Πάντοτε μου άρεσε εκείνη της Σάνσεντ όταν ήταν μωρό, μέσα στο μικρό λευκό φορμάκι της με την κουκουλίτσα και τα αυτιά κουνελιού. Η μαμά επιχείρησε να μου φτιάξει ένα ίδιο, ράβοντας αυτιά στην κουκουλίτσα μου, μόνο που δεν πέτυχε το σχήμα, και τα αυτιά βγήκαν πολύ μικρά και στρογγυλά και κατέληξα να μοιάζω με λευκό ποντικάκι. Όταν η Σάνσεντ περπατούσε με τη στρατούλα, η μαμά εγκατέλειψε την προσπάθεια να μου φτιάχνει παρόμοια ρούχα, γιατί η Σάνσεντ είχε τα τελειότερα ρούχα επώνυμων σχεδιαστών. Όταν μεγάλωσα αρκετά, η μαμά κι εγώ τα μελετούσαμε για ώρες, επαναλαμβάνοντας ευλαβικά τα ονόματα των Γάλλων και Ιταλών σχεδιαστών.

Η φωτογραφία που μου αρέσει περισσότερο σε ολόκληρο το λεύκωμα είναι εκείνη της Σάνσεντ και του Ντάνι σε μια λευκή παραλία στα Μπαρμπέιντος. Και η Σούζι είναι εκεί, στη σκιά, στο βάθος της εικόνας.

Η κοιλιά της είναι πρησμένη πάνω από το μπικίνι, γιατί είναι έξι μηνών έγκυος στη Σουίτι, την άλλη ετεροθαλή αδελφή μου. Ο Ντάνι είναι ξαπλωμένος στην άμμο, μαυρισμένος και καλογυμνασμένος, φορώντας ένα αστείο μακρύ μαγιό μέχρι το γόνατο, και η Σάνσετ κάθεται δίπλα του, βαθιά απορροφημένη στο έργο της, να θάβει τα πόδια του μέσα στην άμμο. Η Σάνσετ έχει τα μαλλιά της δεμένα σε αλογοουρά και φοράει τεράστια γυαλιά ηλίου –μάλλον έχει δανειστεί της μαμάς της– και ένα ριγέ ασπροκόκκινο μαγιό. Χαμογελάει σκανταλιάρικα στον πατέρα της, πολύ ευτυχισμένη. Ατένιζα εκείνη τη φωτογραφία ωσότου αισθανόμουν τον ήλιο στο δέρμα μου, αφουγκραζόμουν τον παφλασμό των κυμάτων, ένιωθα τη λεπτόκοκκη υφή της άμμου, καθώς χαμογελούσα στον μπαμπά μου.

Δυο νεαρά κορίτσια μεγαλώνουν στην Αγγλία, σε τελείως διαφορετικά περιβάλλοντα. Η μία ζει μέσα στα πλούτη και στις ανέσεις ως κόρη του διεδνούς φήμης τραγουδιστή Ντάνι Κίλμαν και η άλλη ζει με τη μητέρα της σε εργατικές κατοικίες, όπου η επιβίωση είναι ένας καθημερινός αγώνας και τα προς το ζην βγαίνουν δύσκολα. Ενώ φαινομενικά η ζωή της Σάννι, της κόρης του Ντάνι Κίλμαν, είναι στρωμένη με ροδοπέταλα, η πραγματικότητα είναι τελείως διαφορετική. Όταν τα δυο κορίτσια συναντηθούν, θα αναπτυχθεί μεταξύ τους μια ισχυρή φιλία, η οποία θα τους δώσει τη δύναμη να αλλάξουν μια για πάντα το πεπρωμένο τους και τις ζωές των οικογενειών τους.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΓΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

Από 9 ετών

ISBN 978-960-496-572-4

9 789604 965724

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΜ.: 10543

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η